

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.—

Ἑξαμήνιος » 4,50

Ἑξαμήνιος » 5,50

Τριμήνιος » 2,50

Τριμήνιος » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ἰουνίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 29

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἡ πρότασις ἦταν τόσο λογική, τόσο φιλάνθρωπη, ὥστε οἱ σερένοι δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν ἀπορρίψουν. Καὶ κουβάλησαν στὰ χέρια τὸν λιπόθυμο ἀκόμῃ Ἑρρίκο ὡς τὴν ἰταλικὴ βίλλα τοῦ Ἀγκλάς.

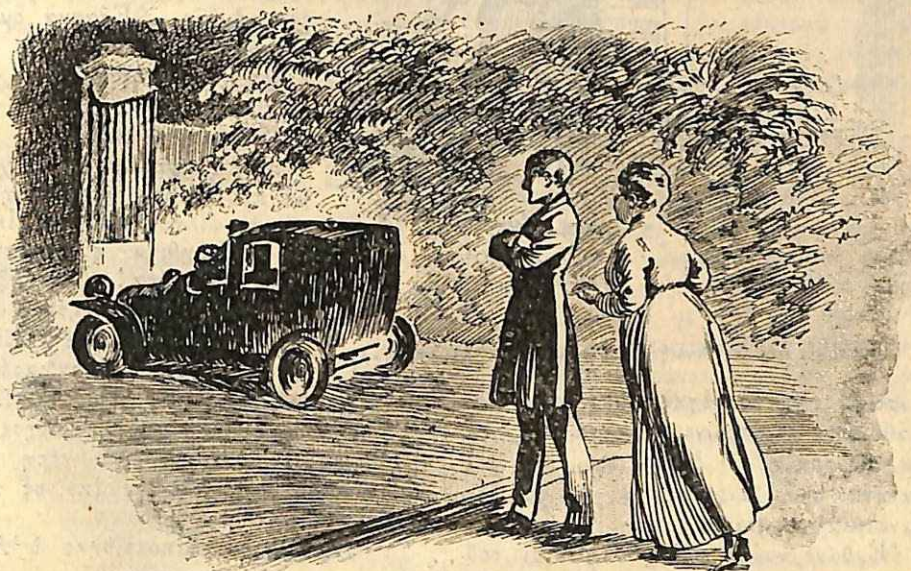
Οἱ περίεργοι τοὺς ἀκολούθησαν ὡς τὴν καγγελόπορτα, ποῦ ἀνοίξε καὶ κλείσθηκε μπροστά τους ἀμέσως. Τότε στάθηκαν ἐκεῖ καὶ ἄρχισαν τὰ σχόλια.

—Τί συμβαίνει; ρωτοῦσαν οἱ διαβάτες, ποῦ ἔβλεπαν τὸ πλῆθος μπροστά στὴ βίλλα.

—Ἕνας τρελλός! ἀπαντοῦσαν ἐκεῖνοι, ποῦ εἶχαν ἰδῇ τὴ σκηνὴ εἰς τὴν προκυμαία. Ἕνα δυστυχισμένο παιδί, ποῦ πῆγε νὰ σκοτώσῃ τὸν καλὸ μας Ἰάλλου γιαντρός.

—Μὰ ἔτσι; χωρὶς κανένα λόγο;

—Τρελλός... τί λόγο θέλατε νάχη; Τὸν περιποιήθηκε μιὰ φορὰ εἰς τὴν Κλι-

«Εἶσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ μένα ;... εἶπε ἡ Πσιπίτα.»

νική του. Καὶ ξέρετε, οἱ τρελλοὶ τοὺς γιαντροὺς τοὺς θεωροῦν ἐχθρούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Στὰ νύχια τῆς τίγρεως.

Μόλις ξάπλωσαν τὸν Ἑρρίκο εἰς ἓνα κρεβάτι, εἰς τὸ ἰσόγειο τῆς βίλλας, ὁ

Ἀγκλάς, βλέπων ὅτι τὸ παιδί ἄρχισεν ἀσυνέχεται, μῆλκε στὸ ἐργαστήριό του, νὰ φέρῃ γιαντρὸν γιὰ τὸν ἄρρωστο. Σὲ λίγο γύρισε μ' ἓνα ποτήρι. Μαντεύετε ὅτι εἰς τὸ ποτὶ ποῦ περιεῖχε, ἔρριξε καὶ λίγες σταγόνες ἀπὸ τὸ περίφημο ἐκεῖνο ναρκωτικόν, τὴν Ἰνδικὴν κάρναυ, ποῦ συνήθιζε νὰ μεταχειρίζεται... Ἐχυσεν ὁ ἴδιος, διὰ τῆς βίας, τὸ γιαντρικόν εἰς τὸ σφικτοκλεισμένον στόμα τοῦ γυναικαδέλφου του καὶ τὸν εἶδε

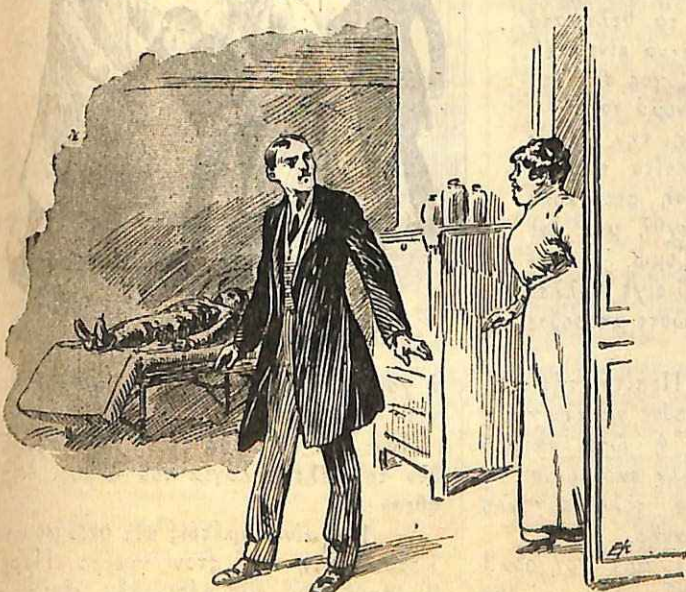
πάλι νὰ κλείνῃ τὰ μάτια τοῦ ἀναίσθητος.

Σὲ λίγο ἦλθε καὶ ὁ γιαντρός τοῦ νοσοκομείου, ἐζήτησε τὸν ἄρρωστο καὶ, ἀκοῦ ἄκουσε τὴ σκηνὴν ποῦ συνέβη εἰς τὸ δρόμο, ἀπέδωκε τὸ λήθαργόν του σὲ παροξυσμὸ ἐπιληπτικῆς φύσεως. Κατόπιν ἐδήλωσε, σύμφωνος εἰς αὐτὸ μὲ τὸν Ἀγκλάς, ὅτι τὸ παιδί, εἰς τὴν κατάστασιν ποῦ εὐρίσκετο, δὲν μποροῦσε νὰ μεταφερθῇ.

—Ἀμα περάσῃ ἡ κρίσις, εἶπεν ὁ Ἀγκλάς, θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ σᾶς τὸν στείλω εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Οἱ σερένοι δὲν ἔφεραν καμμίαν ἀντίρρηση. Καὶ ἀκοῦ ἐκύτταζαν μὲ θαυμασμὸν τὸ λαμπρὸν φιλάνθρωπικόν κάταστημα τοῦ Ἰάλλου γιαντροῦ, ποῦ ἐθυσίαζε τὴν περιουσίαν του γιὰ τοὺς πτωχοὺς ἄρρώστους, τὸν ἐχαιρέτησαν μ' εὐλάβειαν καὶ ἔφυγαν.

Ἔτσι ὁ Ἀγκλάς, —τί καλοτυχία!— εἶχε τώρα εἰς τὰ χέρια του τὸν μικρὸν ἄλλα τόσο ἐπικίνδυνον ἐχθρόν του, ἐκεῖνον ποῦ τὸν ἀνάγκαζε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἰαλλίαν γιὰ νὰ σωθῇ. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ κακοῦργος δὲν ὅλθινε τὴν εὐκαιρίαν χωρὶς νὰ παλαχθῇ ἀπὸ αὐτόν μὲ τὴ συνει-

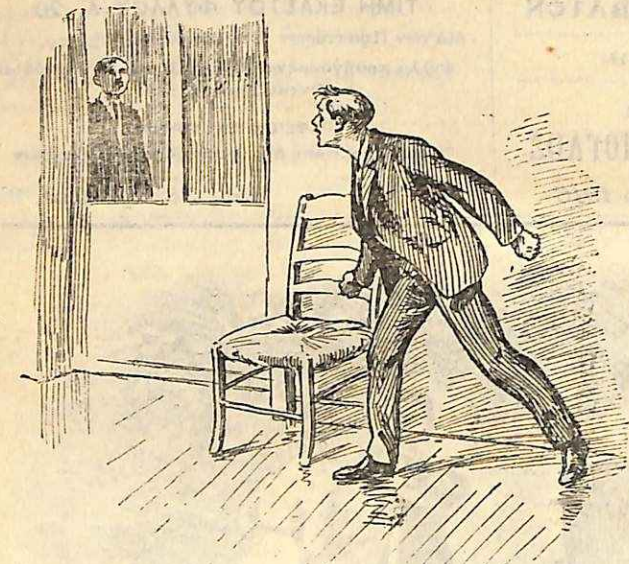

«Μὰ !...σεῖς εἰσθε, Πσιπίτα ;» (Σελ. 230, στ. α'.)

σμένη του όμως φρόνιτι συλλογίσθη, ότι δεν έπρεπε να βιασθῇ πολύ...

Ο άλλος γιατρός έφυγε κι' ο 'Αγκλάς έμεινε μόνος, μπροστά στο κρεβάτι, όπου είχαν βάλει τὸν 'Ερρίκο.

Τὸ κοιμισμένο, τὸ ἀναίσθητο αὐτὸ παιδί, ποῦ τὸ εἶχε ἐπὶ διάθεσί του, ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦ ἤξερε τὰ

«'Ανοίξτε μου !... 'Ανοίξτε μου !...» (Σελ. 231, στ. 6'.)

μυστικά του, τὰ ἐγκλήματά του, καὶ κάθε τόσο ξεφύτρωνε μπροστά του, γιὰ τὸν φράζον τὸ δρόμο του. «Α, μὰ θὰ ἦταν πολὺ ἀνόητος, ἂν δὲν τὸν ξέκανε μιὰ γιὰ πάντα!

Ἐφθανε ναυξήση λίγο τὴ δόσι τοῦ ναρκωτικοῦ του κι' ὁ μικρὸς δὲν θὰ ξυπνοῦσε πιά ποτέ.

Ναί! ἀλλὰ ὁ κακοῦργος ἤξευρε νὰ προβλέπῃ τὰποτελέσματα τῶν πράξεών του. «Αν ὁ 'Ερρίκος ἔπερτε στὰ χέρια του, ἂν ἔμπαινε ἐπὶ τὴν Κλινικὴν τοῦ με τρόπο λιγώτερο θορυβῶδη, δὲν θὰ ἐδίσταζε στιγμή νὰ τὸν δηλητηριάσῃ. Ἀλλὰ ὕστερ' ἀπὸ τὴς σιγῆς ποῦ ἔγειναν στὸ δρόμο, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπέμβασι τῶν ἀστυνομικῶν, ποῦ θάνεφεραν βέβαια τὴν ὑπόθεσι εἰς τοὺς προϊστάμενους τῶν, ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ μικροῦ Γάλλου μποροῦσε νὰ φανῇ ὑποπτος.

Μποροῦσε νὰ διαταχθῇ νεκροψία, ἀνάκρισις... «Οχι, ὠρισμένως, ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ μικροῦ Σομῶ δὲν ἦταν ὁ φρονιμώτερος...

Ἐνῶ ὁ ψευτο-γιατρός ἐσυλλογίζετο ἔτσι, κυττάζων, μ' ἔκφρασι χιρίου μίσους στὸ πρόσωπο, τὸν κοιμισμένο 'Ερρίκο, ἡ πόρτα τῆς αἰθούσης ἀνοίξε σιγὰ καὶ μιὰ χοντρή λευκοφόρα μπήκε καὶ τὸν ἐπλησίασε.

— Μπα! σεῖς εἰσθε, Πεπίτα; ἔκαμε ὁ 'Αγκλάς ἐκπληκτος, ἀναγνωρίζων τὴν ἀργινοσοκόμο του. Τί θέλετε;

Ἡ Ἰνδιάννα τὸν ἐκύτταξε μιὰ στιγμή

μὲ τὰ στρογγυλά της μάτια, —μάτια καλοῦ σκύλου, πιστοῦ ἐπὶ τὸν ἀρέντη του, — κι' ἀποκρίθηκε:

— Μοῦ εἶπαν, ὅτι αὐτὸ τὸ παλὴρό-παιδο σὰς ἔδρισε καὶ σὰς κτύπησε. Ἦλθα λοιπὸν νὰ μάθω τί ἔτρεξε ἀκριβῶς καὶ νὰ ἰδῶ μήπως ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά μου... Ἐξέρετε, ἀντητύχητα πολὺ, ἀγαπητέ μου ἀρραβωνιαστικί, ὅταν ἄκουσα, ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ ἤθελε νὰ σὰς σκοτώσῃ...

Ο 'Αγκλάς, ποῦ δὲν τοῦ ἄρρεσε καθόλου, καὶ μάλιστα τὴ στιγμή ἐκείνη, νὰ τὸν ὀνομάζῃ ἢ χοντρο-Πεπίτα ἀρραβωνιαστικο τῆς, ἐτοιμάσθηκε νὰ τὴν διώξῃ. Ἐξάνα ὅμως μετάνοισε, συλλογισθεὶς ὅτι ἡ ἀφοσίωσις τῆς ἀνεψιάς τοῦ γεροστιαστοῦ μποροῦσε νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ σὲ κάτι.

Τῆς ἔπιασε λοιπὸν τὸ χέρι μὲ προσποιητὴ τρυφερότητα, τῆς τὸ φίλησε καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀληθινὰ εἰσθε πολὺ καλὴ, Πεπίτα! Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ νηνηυχῆτε γι' αὐτὸ τὸ ἀσχημάντο ἐπεισόδιο, ἀλλὰ κ' ἔτσι τὸ ἐνδιαφέρον

ποῦ δείχνετε γιὰ μένα, μὲ συγκινεῖ.

— Μὰ δὲν εἶνε φυσικὸ, ρώτησε ἡ Βραζιλιανή, νὰ νηνηυχῇ μιὰ κόρη γιὰ τὸν κίνδυνον ποῦ διέτρεφε ἐκεῖνος ποῦ θὰ τὴν πάρῃ;

— Βεβαίως! ἀποκρίθηκε ὁ 'Αγκλάς χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Ἡ χοντρο-Πεπίτα δὲν ἦταν συνειθισμένη σὲ τέτοιες καλωσύνες ἐκ μέρους τοῦ Γάλλου καί, καταχαρούμενη γι' αὐτὴ ποῦ τῆς ἔδειχνε σήμερα, ἐπρόσθεσε:

— Ἀγαπητέ μου ἀρραβωνιαστικί, ξέρετε ὅτι ἡ μόνη μου ἐπιθυμία εἶνε νὰ σὰς ἔχω εὐχαριστημένο καὶ νὰ κάνω τυφλὰ τὰ θελήματά σας. Ἐτσι δὲν θέλετε νὰ εἶνε ἐκείνη ποῦ θὰ γίνῃ σύζυγός σας καὶ θὰ ἔχῃ μιὰ μέρα τὸν ὀνόματά σας;

Ἀκριβῶς ἀπ' αὐτὴ τὴν τυφλὴ ἀφοσίωσι θὰ ἐπωφελεῖτο τώρα ὁ 'Αγκλάς γιὰ νὰ φθάσῃ ἐπὶ σκοπὸ του, δηλαδὴ νὰ παλλαχθῇ μιὰ καὶ καλὴ ἀπὸ τὸν μικρὸ Σομῶ. Ἡ ἀνεψιά τοῦ Γεροστιαστοῦ εἶχε πολλὰ καὶ καλὰς γνωριμίας, ὥστε μποροῦσε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Ἀγαπητή μου Πεπίτα, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ποῦ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάμῃ γλυκειά ἤλθε τῶντὴν ἡ ὥρα νὰ μοῦ προσφέρετε μιὰ μεντέλι ἐκδούλευσι.

Ἡ χαρὰ ἐφώτισε τὸλοστρόγγυλον πρόσωπο τῆς Βραζιλιανῆς.

— Πῆτέ μου! πῆτέ μου γρήγορα! ἐφώνασε, ἐνώνουσα τὰ χέρια μ' ἕνα

κίνημα παιδικὸ καὶ γελοῖο πῆτέ μου, τί μπορῶ νὰ κάμω γιὰ σὰς;

Ο 'Αγκλάς ἔχαμογέλασεν εὐχαριστημένος.

— Ἀγαπητή μου φίλη, ἀποκρίθηκε, πολλὰς φορές μοῦ κάματε λόγο γιὰ τὸν γιατρὸν Περὲζ, πρῶτον καθηγητὴ σας, ποῦ ἔχει τώρα δικὸ του Φρενοκομεῖο ἐπὶ δρόμῳ τῆς Πετροπόλεως. Δὲν εἶνε ἔτσι;

— Μάλιστα, μάλιστα, εἶπε ἡ Πεπίτα ὁ Περὲζ χρεώσεται τὴ θέσι του ἐπὶ τοῦ μου καὶ θὰ μοῦ κάμῃ ὅ,τι τοῦ ζητήσω.

— Τότε λοιπὸν, ὑπέλαβε ὁ 'Αγκλάς, θέλω νὰ τοῦ ζητήσῃτε νὰ πάρῃ ἐπὶ κατάστημά του αὐτὸ τὸ παιδί ποῦ εἶνε ἐπὶ κρεβάτι.

— Εὐκολώτατο! ἀποκρίθηκε ἡ φοιτήτρια. Φθάνει μόνον νὰ γίνουν ἡ διατυπώσεις ποῦ χρειάζονται γιὰ τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ παιδιοῦ ἐπὶ Φρενοκομεῖο.

— Πῶς; χρειάζονται κ' ἐδῶ διατυπώσεις; ρώτησε ὁ κακοῦργος συλλογισμένος.

— Βεβαίως! μήπως δὲν εἴμεθα πολιτισμένοι ἄνθρωποι καὶ μὲς οἱ Βραζιλιανοί;.. Ἀλλὰ μὴν ἀνηυχῆτε. Μὲ τὸ θεῖό μου, ἡ διατυπώσεις αὐτὲς τελειώνουν εὐκολα. Ἀνταλμαβάνω ἐγώ.

Ο 'Αγκλάς ἡσύχασε ὅσο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν εἶχε πῆ ὅμως ἀκόμη τὴν ἀρραβωνιαστικίαν τοῦ τὸ σπουδαιότερο καὶ τὸ λεπτότερο, ἀπὸ ὅσα ἐπρόκειτο νὰ τῆς ζητήσῃ. Καὶ μὲ τρόπο, μὲ προφύλαξι, ἄρχισε:

— Ἐννοεῖται, ἀγαπητή μου φίλη, ὅτι ὁ Περὲζ θὰ κρατήσῃ αὐτὸ τὸ παιδί ὅσον καιρὸ θελήσῃ ἐγώ.

— Γιατί ὄχι; ἀποκρίθηκε ἀνύποπτη

«Οἱ νοσοκόμοι τὸν ἔπιασαν...»

ἡ χοντρο-Πεπίτα. Φθάνει νὰ τοῦ κάνῃτε τὰ ἔξοδα.

Καὶ γιὰ νὰ δείξῃ ἐπὶ τὸν 'Αγκλάς, ὅτι δὲν τοῦ ἔλεγε λόγια τοῦ ἀέρος, ἐπρόσθεσε:

— Πηγαίνω ἀμέσως ἐπὶ τοῦ θεῖο μου τὸν Γεροστιαστὴ καὶ ἐπὶ τὸν γιατρὸν Περὲζ. Τὸ βράδυ θὰ σὰς φέρω τὴν ἀδεία νὰ

κλείσετε ἐπὶ Φρενοκομεῖο τὸ τρελλὸ παιδί, ποῦ ἤθελε νὰ σὰς σκοτώσῃ.

— Εὐχαριστῶ πολὺ! καταδέχθηκε νὰ ἀποκριθῇ ὁ ψευτογιατρός.

— Καὶ ὁ γάμος μας... πότε θὰ γίνῃ;

— Πολὺ γρήγορα.

— Ἀχ, τί ἀόριστο ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ «πολὺ γρήγορα!»... ἐστέναξε ἡ Πεπίτα. Ἀλλὰ ὁ 'Αγκλάς, εὐτυχῶς γι' αὐτόν, δὲν ἤλθε ἐπὶ τὴν ἀνάγκη νὰ τῆς δώσῃ καὶ ἄλλη ὑπόσχεσι, πρὸ θετικῆς καὶ ὠρισμένης, γιατί ἡ Πεπίτα εἶχε φύγῃ κιόλα τρέχοντας, γιὰ νὰ βρῇ τὸ θεῖό της καὶ τὸν Περὲζ. Ἐδιάζετο τότε πολὺ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της!..

Ο κακοῦργος, ἀφοῦ ἔβαλε δύο νοσοκόμους νὰ φυλάγουν τὸν μικρὸν κοιμισμένο καὶ τοὺς διέταξε νὰ μὴν ἀφίσουν κανένα νὰ μῇ ἐπὶ θάλαμον, βγήκε πάλι ἔξω καὶ πῆγε ἐπὶ τὴν 'Αστυνομία. Ἦθελε νὰ δώσῃ τὴν ὄψι καλῆς πράξεως ἐπὶ νέον κακούργημα ποῦ ἐσχεδιάζε.

Ο 'Αστυνόμος τὸν δέχθηκε μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ τοῦ διάβασε τὴν ἐκθεσί, ποῦ τοῦ εἶχαν ὑποβάλῃ οἱ σερῆνοι. Κατὰ τὴν ἐκθεσί αὐτή, «ἕνας μικρὸς Γάλλος ὑποδηματοκαθαριστής, ἄγνωστος, ἐπετέθη ἀναιτίως ἐναντίον τοῦ ἱατροῦ 'Αγκλάς, ὁ ὅποιος δὲν ἐθεράπευεν ἄλλους εἰς τὴν Κλινικὴν του».

Τὸ παιδί αὐτὸ, ἐπειδὴ εἶχε συχνὰ παροξυσμοὺς μανίας, ἀποτελοῦσε κίνδυνον γιὰ τὴν δημοσίαν τάξι. Ο 'Αγκλάς λοιπὸν παρακάλεσε τὸν 'Αστυνὸμὸν νὰ τοῦ δώσῃ ἀντίγραφο τῆς ἐκθέσεως, γιατί εἶχε σκοπὸ νὰ ἐγκλείσῃ τὸν ἐπικίνδυνον τρελλὸ ἐς ἕνα Φρενοκομεῖο. Κι' ὁ 'Αστυνόμος τοῦ ἔκαμε τὴ χάρι χωρὶς τὴν παραμικρὴ δυσκολία.

Ἐροδισμένος μὲ τὸ πολῦτιμο αὐτὸ ἔγγραφο, ὁ κακοῦργος γύρισε ἐπὶ βίβλαν, ὅπου δὲν εἶχε ἄλλο νὰ κάμῃ, παρὰ νὰ περιμένῃ τὴν ἐπιστροφὴ τῆς Πεπίτας.

Ἐν τῷ μεταξύ πῆγε νὰ ἰδῇ σὲ τί κατάστασι εὕρισκετο ὁ γυναικαδέλφός του.

Ὅταν ἐπλησίασε ἐπὶ τὸ θάλαμον τοῦ ἱσογείου, ποῦ ἦταν κλειδωμένος, ὅπως εἶχε διατάξῃ, — ὁ νοσοκόμος, ἀπὸ τὴν γυάλινη θύρα, τοῦ εἰδείξε μέσα τὸν 'Ερρίκο, ποῦ εἶχε ξυπνήσῃ καὶ τριγύριζε σὰν ἀρκουδά μέσα ἐπὶ κλουβί. Συγχρόνως τοῦ ἐξήγγισε, ὅτι ὁ τρελλὸς, — ἔτσι ἔλεγον τὸ παιδί ἐπὶ βίβλαν, — ἦταν πολὺ ἀνήσυχος ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ξύπνησε. Στὴν ἀρχὴ ἐδοκίμασε νὰ φύγῃ ἔπειτα ἄρχισε νὰ διηγῆται ἐπὶ νοσοκόμο, γαλλικά, ἕνα σωρὸ ἐστορίες, — παραμύθια, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐκεῖνος φυσικὰ δὲν κατάλαβε τίποτα...

Ἐνῶ ὁ νοσοκόμος ἔκανε αὐτὴ τὴ διηγήσι, ὁ μικρὸς εἶδε ἔξαφνα ἀπὸ τὰ γυαλιά τὸν 'Αγκλάς, ἐξαγριώθηκε φοβερὰ

καὶ ὤρμησε ἐπὶ τὴν πόρτα φωνάζων: — «Α, ἐπὶ εἶσαι;... τελοσπάντων!.. Μὰ ποῦ εἶνε οἱ ἀστυφύλακες;... Θέλω νὰ μάθω ποῦ εἶμαι... Γιατί μ' ἔκλεισαν ἐδῶ-μέσῃ;... Θέλω νὰ βγῶ ἔξω, νὰ πάω ἐπὶ τὴν 'Αστυνομία... Ἀνοίξτε μου!.. ἀνοίξτε μου λοιπὸν!..

Μὲ μεγάλη ἡρεμία καὶ ἀπάθεια, ὁ 'Αγκλάς ἀποκρίθηκε ἐπὶ 'Ερρίκο, ὅτι ἦταν ἀρρωστος καὶ ὅτι ὁ 'Αστυνόμος τοῦ τὸν ἄφισε γιὰ νὰ τὸν γιαιτρέψῃ.

Ο μικρὸς ἦταν ἀδύνατον νὰ καταλάβῃ τί συνέβαινε. Ἐπὶ τὴν ἐπίδρασι ἀκόμη τοῦ ναρκωτικοῦ, αἰσθάνετο φοβερὴ ἐξάντλησι καὶ καρηθάρια ἄλλ' ἀπὸ τὸ μίσος του, εὗρισκε τὴ δύναμι νὰ ὀρμᾷ ἐναντίον τοῦ 'Αγκλάς καὶ προσπαθοῦσε νὰ σπάσῃ τὰ τζάμια, γιὰ νὰ τὸν φθάσῃ. (Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Ο 'Αρσάκειο τῶν Ἀθηνῶν, τὸ Ἐσωτερικόν, ποῦ τὸ διευθύνει ἡ κυρία Μαρία 'Αλεξανδρίδου, ἐτελείωσε προχθὲς τὸ χρόνο τοῦ μὲ τὴ συνειθισμένη Σχολικὴ Ἐορτή. Ἦταν μιὰ ὥρα ἀληθινὰ ἐπιδειξί τῆς προόδου τῶν μαθητῶν ἐπὶ τὴν καλλιτεχνίαν, δηλαδὴ ἐπὶ τὴν μουσικὴν, ἐπὶ τὴν ἀπαγγελίαν καὶ ἐπὶ τὴν ἡθοποιίαν. Ἐνα πλουσιώτατον πρόγραμμα ἀπὸ ποιήματα, τραγούδια, κωμωδίες καὶ μουσικὰ κομμάτια, ἐξετελέσθη ἀπὸ Ἀρσακειάδες ὅλων τῶν τάξεων καὶ ὅλων τῶν ἡλικιῶν μὲ μεγάλη ἐπιτυχίαν, καὶ ὅσοι εἶχαν τὴν τύχην νὰ παρευρεθῶν τὴν Παρασκευὴν τὰ πόγευμα ἐπὶ τὴν μεγάλη αἴθουσαν τῆς Φιλεκαπιδευτικῆς Ἐταιρείας, τὴν κομψὰ καὶ σεμνὰ στολισμένην, ἐπέρασαν τρεῖς ὥρες ἀπὸ τῆς πρὸς εὐχαρίστησι. Τὸ εὐτύχημα εἶνε, ὅτι ἐκεῖνο τὰ πόγευμα, δὲν ἔκανε καθόλου ζέστη. Τὰ μεγάλα ἀνοικτὰ παράθυρα ἔφεραν ὁρσώτατα ρεύματα ἀέρος, ποῦ ἐνέριζε κανεὶς ὅτι βροῖσκειται σὲ ὑπαίθρο. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι τὰ ἴδια παράθυρα ἔφεραν καὶ τοὺς κρότους τοῦ δρόμου καὶ κάθε φορὰ ποῦ περνοῦσε τράμ ἢ αὐτοκίνητο, καταπνίγονταν ἡ φωνὴ τῶν κοριτσιῶν καὶ οἱ ἀκροαταὶ ἔκαναν κωμικά κινήματα στενεχωρίας. Νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰκούτῃ τόσο εὐνορρεα πράγματα ἀπὸ τόσο χαριτωμένα στοματικά!.. Εὐτυχῶς ἦταν στιγμὲς καὶ

περνοῦσαν. Ἐπειτα, ὅταν τραγουδοῦσαν ὅλα τὰ κορίτσια μαζί, ἢ ὅταν ἔπαιζε ἡ μαντολινάτα, οἱ κρότοι τοῦ δρόμου δὲν εἶχαν πιά σημασία.

Ἀλλ' ἂς ἔλθουμε ἐπὶ τὸ πρόγραμμα. Τὸ πρῶτον μέρος εἶχε τέσσερα τραγούδια «ἐν χορῷ», καὶ τὴν «Κυρία Παστακρέμα» τὴ γνωστὴ σας μονόπρακτον κωμῆδιαν τῆς «Διαπλάσεως». Τὴν ἔπαιξαν μαθητρίαι τοῦ Προτύπου μικρῆς, ποῦ δὲν ξέρω τὰ ὀνόματά τους. Ἀλλὰ τί ὠραία! Ἡ Κυρία Παστακρέμα, ἡ ζαχαροπλάστρια, ποῦ τὴν ὑποκρίθηκε ἡ μικρὰ δεσποινίς Μαρίκα Θεοφίλα, — ἕνα κοριτσάκι μὲ ἀληθινὸν ταλέντον, — εἶχε πολὺ δίκην νὰ λατρεύῃ τῆς μικροσκοπικῆς αὐτῆς πελάτισσας, μολοντι δὲν τὴν ἐπλήρωσαν. Ἦταν τόσο εὐμορφες καὶ ἔλεγαν τόσο εὐμορρεα τὰ λογάκια τους! Τοὺς ἀξίαν καὶ τὰ φίλια ποῦ ἔπαιρναν καὶ τὰ γλυκίσματα ποῦ ἔτρωγαν ὁλοένα ἐπὶ τὴν σκηνήν.

Τὸ δεύτερον μέρος εἶχε πάλι τραγούδια καὶ ἀπαγγελίας διαλεκτῶν ποιημάτων ποῦ καταχειροκροτήθηκαν. Τὸ δὲ τρίτον, ἕνα δικὸν μου μονόπρακτον δραματάκι, τὸ «Εὐρημα», ποῦ τὸ ἔγραψα ἐπιτήδης, κατὰ παράκλησι τῆς κυρίας 'Αλεξανδρίδου, γι' αὐτὴ τὴν ἑορτή. Δημοσιεύεται ἀπὸ σήμερα ἐπὶ τὴν «Διάπλασι» καὶ θὰ τὸ διαβάσετε. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί ὠραία ποῦ τὸ ἔπαιξαν, ποῦ τὸ ἐζωντάνεψαν θὰ ἔλεγα, οἱ πρὸς μεγαλοῦς τῆς Ἀρσακειάδες, γυμνασμένες ἀπὸ τὸν κ. Κοντογιάννην, διπλωματοῦχο τῆς Δραματικῆς τοῦ Ὁδείου. Τὰ ὀνόματά τους τὰ βλέπετε ἐπὶ τὴν διανομὴν τῶν προσώπων τοῦ μικροῦ μου ἔργου. Ὅλες μ' εὐχαρίστησαν πολὺ πολὺ, ἀκόμη κ' ἡ κόρης μου καὶ ξέρετε, οἱ μπαμπάδες δύσκολα εὐχαριστοῦνται ἀπὸ τῆς κόρης τους...

Χρεώστω ὅμως νὰ ξεχωρίσω τὴν δεσποινίδα Περδικάρη, ποῦ ἔκανε τὴ Φαίδρα. Αὐτὸ τὸ κορίτσι ἔπαιζε σὰν ἀληθινὴ ἡθοποιός. Τελοσπάντων, εἶχα, σὰ συγγραφεύς, μιὰ πολὺ μεγάλη εὐχαρίστησι καὶ μολοντι ἡ κυρία Διευθύντρια καὶ οἱ κ.κ. Σύμβουλοι τοῦ 'Αρσακείου ἐνόμισαν χρεὸς τοὺς νὰ μ' εὐχαριστήσουν ποῦ τοὺς ἔγραψα τὸ δραματάκι, μοῦ φαίνεται ὅτι ἐγὼ τοὺς χρεώστω μεγαλῆτερες εὐχαριστίαι, γιατί μ' ἔκαναν νὰ ἰδῶ ἕνα ἔργον μου παιγμένο τόσο καλὰ.

Μετὰ τὸ «Εὐρημα», ἡ μαντολινάτα τῶν Ἀρσακειῶν, ποῦ τὴν διευθύνει ὁ κ. Λάδδας, ἔπαιζε τέσσερα ὠραιότατα κομμάτια κ' ἐτελείωσε μὲ τὸν Ἑθνικὸν ὕμνον, ποῦ τὸν ἀκούσαμε ὅλοι ὅρθοι καὶ ἐνθουσιασμένοι. Ἐτσι ἔγινε φέτος ἡ Σχολικὴ Ἐορτὴ τοῦ 'Αρσακείου κ' ἔτσι εἶδαμε τὴν μεγάλην πρόδοσιν τῶν μαθητῶν ἐπὶ τὴν καλλιτεχνίαν. Ἐγκάρδια συγχαρητήρια ἐς ὅλους καὶ ἐς ὅλες.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΛΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

«Ο ξένος με τὸν μανθῦαν»

— «Οχι, μπάριμπα Ρασκατσά, δὲν μπορῶ νὰ σὲ περιμένω περισσότερο! Ἄν σήμερα ὀλτώ, ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα, δὲν ἔχῃς πληρώσει τὰ τρία νοίκια ποὺ μοῦ χρωστᾷς, θὰ σοῦ κάμω ἔξωσι!

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπρόφερε τὰ σκληρὰ αὐτὰ λόγια, ἔχωσε βαθύτερα τὸ καπέλλο του καὶ ἀπεμακρύνθη μὲ ἡχηρὸν βῆμα ἐπὶ τοῦ ἐλικοειδοῦς δρομίσκου ἐνὸς λόφου, ὁ ὁποῖος ὑψώνεται παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Μεσογείου, μεταξὺ τοῦ μικροῦ λιμένος τοῦ Σαίντ-Μαξιμ καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῶν Σαρδινιέρων.

Ὁ δυστυχὴς Ρασκατσᾶς ἔπεσε συντετριμμένος ἐπάνω ἔς ἕνα βραχάκι, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ περιστοιχίζουσι τὸν δρομίσκον τοῦ λόφου, καὶ πιάων τὸ κεφάλι μὲ τὰ δύο του χέρια, ἤρχισε νὰ κλαίῃ ὅπως κλαίουσι τὰ παιδιὰ ἢ ὅπως κλαίουσι καὶ οἱ μεγάλοι, ὅταν, μετὰ χρόνια μόθων καὶ στερήσεων, βλέπουν ἔξωθεν τὸ ἄνωξελὲς τῶν προσπαθειῶν των καὶ τὴν μεγάλην δυστυχίαν ἐρχομένην ὡς κορύστωμα...

Ἐπειτα, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐπιθεωρήσῃ, εἰς μίαν μόνον στιγμὴν, ὅλην αὐτὴν τὴν ζωὴν τῶν ματαίων ἀγώνων, ὁ Ρασκατσᾶς ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἐστρέψε τὰ βλέμματά του πρὸς ἕνα χαμηλὸν σπιτάκι, τὸ ὁποῖον ἀπριζεν ἐκεῖ κάτω, ἐν τῷ μέτῳ σκοτεινῶν βράχων, φαινομένων ἀπὸ τὰ κύματα.

Εἰς τὸ σπιτάκι αὐτὸ ἐξοῦσε δεκαπέντε τὴν ὥρην, δηλαδὴ ἀφότου ἐνυμνεύθη. Εἰς τὸ καλὺν αὐτό, ποῦ τοῦ εἶχε φανῇ ὀραιότερο καὶ ἀπὸ παλάτι, τὴν πρῶ-

τὴν φορὰν ποὺ εἰσῆλθε μὲ τὴν γυναῖκα του, εἶχε γνωρίσῃ τὰς γλυκυτέρας του ὥρας καὶ εἶχε πλάσῃ τὰ καλλίτερα ὄνειρα διὰ τὸ μέλλον...

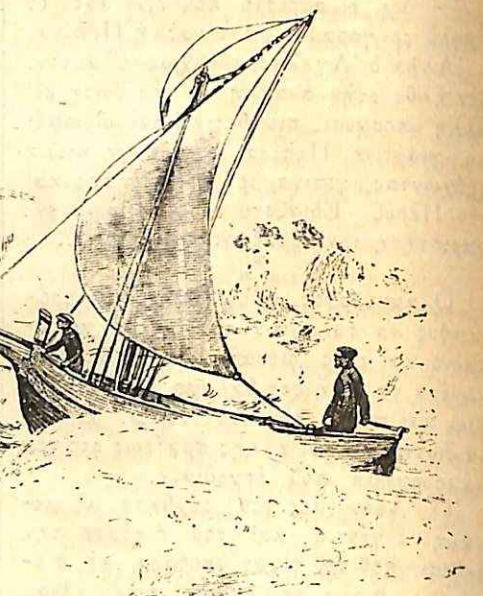
Ὡς, τί εὐτυχισμένος ποῦ ἦτο τότε ὁ καλὸς μπάριμπα-Ρασκατσᾶς, διότι ἀπὸ τὸ Σαίν-Τροπέζ ὡς τὸ Σαίν-Ραφάελ, ἔτσι ὠνίμαζαν τὸν ψαρᾶν, διὰ τὴν ἱκανότητα ποὺ εἶχε νὰ ψαρεύῃ τὴν ρασκατσᾶν (σκάρπαιναν) καὶ τὰλλα μικρὰ πετρόψαρα, ποὺ κάμνουν τόσῳ νόστιμην τὴν μπουγιά-μπαίσσαν!

Δὲν ὑπῆρχε, τῶντι, εἰς ἑκτασὶν δέκα λευγῶν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐκεῖνης, ψαρᾶς ἱκανότερος καὶ τολμηρότερος ἀπὸ τὸν μπάριμπα-Ρασκατσᾶν. Κανεὶς δὲν ἐγνώριζε καλλίτερα ἀπὸ αὐτὸν τὴν θάλασσαν μὲ τὰς ιδιοτροπίας τῆς, τὴν δίνωμην θάλασσαν, πότε γαληνιαίαν, ἀτάραχην, ὥστε νὰ φαίνεται ὡς μεγάλη λίμνη σαπφειρῖν-νὴ πότε μανιῶδη, ἀγρίαν, ὥστε νὰ συντρίβῃ, νὰ κομματιάξῃ εἰς μίαν στιγμὴν τῆς ὥρας ψαρόδαρκας, ποῦ ὀλίγον προτίτερα ὠλισθαίναν ἐλαφρὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς.

Δυστυχῶς, ὁ Ρασκατσᾶς δὲν εἶχε πάντοτε τύχην... Συχνότατα ἡ τρικυμία τοῦ ἔσπαζε τὴν βάρκα καὶ, διὰ νὰ τὴν ἀντικαθίστῃ ἢ νὰ τὴν ἐπιδιορθώσῃ, ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ θυσιάζῃ διαμιάς ὅλας τὰς ἐκτασὶν ἐκτασὶν. Ἐπειτα ἡ ἀλυσία, ἡ ὁποία τὰ πρῶτα χρόνια διετῆρει καλὰ τὴν οἰκογένειαν, δὲν ἀπέφερε τώρα ἀρκετὰ. Εἰς τὰς ἀκτὰς ἐκεῖνας, ἄγνωστον διὰ ποῖον λόγον, τὰ κοπάδια τῶν μεγάλων ψαριῶν ἐγίνοντο σπανιώτερα. Μικρὰ μόνον ἤμπορούσε νὰ πιάνῃ τώρα ὁ καλὸς ψαρᾶς καὶ αὐτὰ πάλιν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ τὰ πωλῇ ἐπιτοπίως, διότι δὲν εἶχαν πέραςιν εἰς τὰς πόλεις.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, καὶ δι' ἄλλους ἀκόμῃ, ἡ πτωχεία εἰσῆλθε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ λευκὸν σπιτάκι τοῦ Ρασκατσᾶ. Τὴν τελευταίαν φορὰν ποῦ τοῦ ἔσπασεν ἡ βάρκα, δὲν εἶχε χρήματα νὰ τὴν ἐπιδιορθώσῃ καὶ ὁ ἱκανὸς ἄλλ' ἀτυχὴς ψαρᾶς εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πρῶτον τοῦ ἐπάγγελμα καὶ νὰ μισθώνεται δεξιᾷ καὶ

κὸν σπιτάκι τοῦ Ρασκατσᾶ. Τὴν τελευταίαν φορὰν ποῦ τοῦ ἔσπασεν ἡ βάρκα, δὲν εἶχε χρήματα νὰ τὴν ἐπιδιορθώσῃ καὶ ὁ ἱκανὸς ἄλλ' ἀτυχὴς ψαρᾶς εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ πρῶτον τοῦ ἐπάγγελμα καὶ νὰ μισθώνεται δεξιᾷ καὶ

«Ὁ Τῶνης ἔμενεν ἀτάραχος ἐνώπιον τοῦ κινδύνου...» (Σελ. 233, στ. β'.)

ἀριστέρα διὰ ταπεινὰς κηπουρικὰς ἐργασίας. Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐκέρδιζε τώρα τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Πρὸς ἐπίμετρον, ἐπῆλθε καὶ μία μακρὰ ἀσθένεια τῆς γυναίκας του, ἡ ὁποία τὸν ἠνάγκασε νὰ κάμῃ καὶ χρέη. Καὶ ἰδοὺ πῶς μετὰ δεκαπενταετίες ἀγῶνας, ὁ μπάριμπα-Ρασκατσᾶς ἐκινδύνευε σήμερα νὰ ἐξωσθῇ ἀπὸ τὸ σπιτάκι του, διότι εἶχε τρεῖς μὴνας νὰ πληρώσῃ νοίκι...

Ἐνῷ ἔκλαιγε, βυθισμένος εἰς τὰς θλιβεράς αὐτὰς σκέψεις, ἀντήχησεν ἔξωθεν μιά διαυγὴς φωνή, πολὺ γνωστὴ του, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ:

— Καλημέρα, μπαμπά!... Τί κάνεις ἐκεῖ μονάχος;...

Καὶ συγχρόνως, ἐν ἀγοράκι δώδεκα ἐτῶν ἐξώρμηθεν ἀπὸ ἕνα μικρὸν ἐλαῖωνα καὶ ἔτρεξεν, ὑπερπηδῶν τὰ βραχάκια τὰ ζαχαδιὰ, πρὸς τὸν ψαρᾶν.

— Ἀ! σ' εἶσαι, Τῶνη; ἔκαμεν ὁ Ρασκατσᾶς, ἐγειρόμενος ἀμέσως καὶ σπεύδων νὰ σκυπίτῃ μὲ τὸ χέρι τὰ δακρυμένα του μάτια.

Μὲ ὀλίγα πηδήματα, τὸ παιδί εὐρέθη πλησίον του καὶ δεῖχον μίαν ὥραιαν δέσμη ἀπὸ μινύζες, ποὺ εἶχε κόψῃ εἰς τὸ δάσος, ἐρώναζε:

— Ἰδὲς τί ὥραια λουλούδια, μπαμπά!... Ὅλα τὰ πάω τῆς μαμμᾶς... Ἐγὼ νὰ βγῇ ἔξω ἕνα μῆνα ἢ καὶ μῆνι!... Πῶς θὰ χαρῇ νὰ τὰ ἰδῇ καὶ νὰ τὰ μυρίσῃ! Ὅλα τῆς φανῇ πῶς πῆγε εἰς τὸ δάσος ἡ ἴδια!

Καὶ ὁ Τῶνης ἔτεινε τὴν δέσμην, διὰ νὰ τὴν μυρίσῃ ὁ πατέρας του. Ἀλλ' ἔ-

ἔαυρα ἐστάθη ἐκπληκτος καὶ ὅλη του ἡ χαρὰ ἐκόπη, ὡς νὰ τὸν ἄγγισε μὲ τὸ ραβδί του κανένας κακὸς μάγος. Εἶπεν ἰδὼν δὲ χονδρὰ δάκρυα ποὺ ἐκυλοῦσαν εἰς τὰ μάγουλά τοῦ γέροντος ψαρᾶ!

— Μπαμπά! μπαμπά! ἐρώναζε ὁ Τῶνης σὰν τρελλός. Τί συμβαίνει πάλι; γιατί κλαῖς;...

— Ἐγώ;... κλαίω ἐγώ;... Μὰ σὲ βεβαίω, ὅτι κάνεις λάθος... Δὲν κλαίω καθόλου!

Κ' ἐνῷ ἔλεγεν αὐτὰ, ὁ καλὸς Ρασκατσᾶς ἔτριψε καὶ πάλιν τὰ μάγουλά του, ἀλλὰ τόσον ἀδεῖως, ὥστε δὲν κατόρθωσε τὰ κρῦψῃ ἀπὸ τὸν υἱὸν του ὅλλα δύο χονδρὰ δάκρυα, πεσμένα εἰς τὰ πυκνά, ἀσπρόμαυρα μουστάκια του.

Ὁ Τῶνης ἄρισε τότε τῆς μιμύζες του ἐπάνω εἰς τὸ βραχάκι, καὶ πλησιάζας τὸν πατέρα του, ἀγγάλιασε τρυφερὰ τὸν λαιμόν του.

— Μπαμπά μου, τῷ εἶπε, χρυσέ μου μπαμπά, γιατί δὲν μ' ἐμπιστεύεσαι μένα; δὲν εἰμαι τώρα πιά ἕνα μεγάλο παιδί, ποῦ μπορῶ νὰ τὰ ἐννοῶ καὶ νὰ τὰ ξέρω ὅλα;...

Ἄν, ὅπως μαντεύω, ἔχῃς καμμιὰ νέα λύπη, πῆ μου τὴν καὶ θὰ βρῶ ἴσως τρόπο νὰ σὲ πορηγώσω... Μίλησε, μπαμπά, σὲ παρακαλῶ!...

— Ἀχ, Τῶνη μου! καλὲ μου Τῶναχ! ἐρώναζε τότε ὁ ψαρᾶς, ἀφῶν ἐπιτέλους νὰ ξεσπάσῃ ὅλη ἡ λύπη ποῦ τὸν ἐπνίγε. Ἐνῷ εἵναστε τόσο πολὺ δυστυχισμένοι, θὰ γίνωμε ἀκόμῃ περισσότερο!...

Καὶ μὲ τὰ κλάματα, διηγῆθ' τότε λεπτομερῶς τὴν σκηνὴν ποῦ τοῦ ἔκαμε πρὸ ὀλίγου ὁ σπιτονοικοκύρης του.

— Πῶς σοῦ φαίνεται, παιδί μου, αὐτό; ἤρώτησεν εἰς τὸ τέλος.

Τὰ δάκρυα ἀνέδρσαν ὡς τὰ μάτια τοῦ Τῶνη ἄλλ' ἐννοῶν ὁ γειναῖος μικρὸς ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχῃ θάρρος γιὰ δύο, ἔστρεψε τοὺς γρόνθους του καὶ ἔβαλεν ὅλην τὴν δύναμιν διὰ νὰ μὴ κλαύσῃ. Ἐπειτα, ὡς νὰ μὴν ἀντελαμβάνετο τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεως, εἶπε:

— Ἐλα, ἔλα, καὶ δὲν εἶνε τίποτε. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πελπισθοῦμε ἀπὸ τώρα. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ διορθωθῇ μιά χαρὰ!...

Ὁ μπάριμπα-Ρασκατσᾶς ἐπένεζε ἐν βαθέων καί, μετανοημένος ποῦ ἔξε-

μυστηρεῦθ' ἄδικα εἰς τὸν μικρὸν τὴν λύπην του, ἐψιθύρισε:

— Καὶ μένο παιδί!... Δὲν μπορεῖς νὰ ἐννοήσῃς ἀκόμῃ ἐσὺ!...

Ὡς, δυστυχῶς δι' αὐτόν, ὁ μικρὸς ἐννοῦσε πολὺ καλὰ. Καὶ μὲ ψυχικὸν σπαραγμὸν ἔδλεπεν ἀπὸ τώρα ἐκεῖνο ποῦ θὰ συνέβαινε: μίαν ἡμέραν θὰ ἐπῆγγαν εἰς τὸ σπιτὶ οἱ χωροφύλακες καὶ θὰ τοὺς πετοῦσαν στὸ δρόμο. Οὔτε ὁ ἀπηλπισμένος πατέρας του, οὔτε ἡ ἄρρωστη μητέρα του θάναυτον εἰς τέτοιαν συμφορὰν... Καὶ ὁ δυστυχισμένος Τῶνης, ἐμπρὸς εἰς τὸ φοβερὸν αὐτὸ ὄραμα, ἤσθα-νετο σιγά-σιγά νὰ παραλύῃ, νὰ τοῦ φεύγῃ ὅλον τοῦ τὸ θάρρος.

Καὶ ὅμως εἶχε θάρρος πολὺ. Ἦτο ἕνα παιδί μὲ δυνατὴν ψυχὴν, ἐν ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἡ γειτνίασις τῆς θαλάσσης καὶ ἡ καθημερινὴ μαζὶ τῆς ἀνατροπῆς, τὰ συνειθίζει ἀπὸ μικρὰ νὰ ναντέχουνσάν μεγάλοι εἰς τὰς συγκινήσεις τῆς ζωῆς.

— Ὁ γιός μου δὲν φοβάται τίποτα! ἔλεγε μὲ καμάρι ὁ Ρασκατσᾶς.

Καὶ ἀλήθεια. Οὔτε μὲ τὰς ἰσχυροτέρας τρικυμίας, ὁ γέροντος ψαρᾶς δὲν ἐδίσταζε νὰ τὸν παίονῃ μαζὶ του καὶ ὅταν ἡ θάλασσα, μανιῶδης καὶ ἀγριμένη, ἔκαμε τὴν ψαρόδαρκά νὰ χορεύῃ ἐπάνω εἰς τὰ κύματά τῆς, ἔπρεπε νὰ ἐβλέ-πατε πῶς ὁ Τῶνης ἔμενεν ἀτάραχος καὶ γελαστὸς ἐνώπιον τοῦ κινδύνου...

Ὁ μπάριμπα-Ρασκατσᾶς εἶχε δίκην: ὁ υἱὸς τοῦ δὲν ἐφοβέτο τίποτε.

Ἀλλ' ὁ κίνδυνος ποῦ ἔδλεπε τώρα, ἦτο ἄλλου εἶδους, πολὺ διαφορετικὸς. Ἄν δὲν τὸν ἐφῆλξε ἡ θάλασσα, οἱ χωροφύλακες ὅμως καὶ οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες ἤμπορούσε νὰ τὸν φοβίζουν... Καὶ μὲ μεγάλον κόπον καὶ ἀγῶνα κατόρθωνε νὰ κρύπτῃ τὸν βαθὺν φόβον ποῦ τὸν ἐκυρίευε, ὅταν ἐσυλλογιζέτο τὸ κακὸν ποῦ θὰ συνέβαινε μετ' ὀλίγας ἡμέρας...

— Πᾶμε, μπαμπά, εἶπε μετ' ὀλίγον, προσποιούμενος πάντοτε γαλήνην ἢ

μαμμά θάνησυχῇ ποῦ ἀργήσαμε τόσο.

— Ἐγὼ δὲν, ἀπεκρίθη ὁ ψαρᾶς, πᾶμε σπιτὶ γρήγορα.

Καὶ ἤτοιμᾶσθησαν νὰ πάρουν τὸ μονοπάτι ποῦ κατέβαιναν ὡς τὸ ἄσπρο σπιτάκι τῆς ἀκτῆς.

Ἀλλὰ μὲλις ἔκαμαν ὀλίγα βήματα, ὁ κρότος ἐνὸς αὐτοκινήτου εἰλκυτεν ἔξωθεν τὴν προσοχὴν των.

Μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα, ἀντήχησε παοαταμένος συριγμὸς σειρήνης καὶ μία μεγαλοπρεπὴς λιμνοῦζινα ἐφάνη εἰς μίαν στορζὴν τοῦ δρόμου, ἀνάμεσα εἰς τοὺς βράχους, τρέχοντα ὀλο-ταχῶς πρὸς τὸ Σαίν-Ραφάελ.

— Ὡς, τοὺς τρελλοὺς! τοὺς τρελλοὺς! ἐψιθύρισεν ὁ μπάριμπα Ρασκατσᾶς, ὁ ὁποῖος, ὡς θαλασσινός, δὲν ἐχίνε πολὺ ταυτοκίνητα.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόσθεσε νὰ πῇ τίποτε ἄλλο, διότι, τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ἠκούσθη ὁ κρότος μῖς ἐκρήξεως. Τὸ αὐτοκίνητον, τὸ ὁποῖον μετὰ δυσκολίας συνεκρά-ται ὁ σωφρὲρ εἰς τὴν διεύθυνσίν του, ὑπέστη ἕνα φοβερὸν τίναγμα καὶ ἡ κουκούλα τοῦ προσέκρουσεν εἰς ἕνα μεγάλον βράχον, ὅπου ὀλίγον ἔλειψε νὰ συντρι-εθῇ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸς Κεφ. IB.]

α') Παιρνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τῆς Ἐπαναστάσεως

	Ε	ΒΟΥ	Α	
ΠΑ	ΜΩΝ	ΔΑΣ	ΘΡΑ	ΓΗ
ΣΙ	ΜΕΙ	ΣΥ	ΝΩΝ	ΛΑ
ΟΣ	ΛΟΣ	ΚΙ		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἀρχαίων στρατηγῶν.

β') Ἀκροστιχίς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

Τὰ ἀρχικά γράμματα πέντε μῆνων σχηματίζουν ἄλλον μῆνα.

γ') Διὰ τοὺς Παλιομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τῶν Βαλκανίων

S*1* n - 1* - b**rs - 1* - b**ch*

Νάνα'νωσθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθηρῶ γραμματοσήμου.

Νύσεις τοῦ 26ου φύλλου

α') Ἐάν ἀντιστρέψωμεν τὴν εἰκόνα, θὰ ἴδωμεν ὅτι τὸ ἴδιον πρόσωπον τοῦ ἀγαγινώσκοντος τὴν ἐπιστολὴν, σχηματίζει ἐν ἄλλῳ πρόσωπον μὲ ὑπογένειον καὶ ρεπούμπλικαν. Αὐτὸς εἶνε ὁ συγγενής.— β') Μυστήριον, Ἰμβρος, Θάσος, Τένεδος, Ἀἴμνος.— γ') Tel qui rit vendredi, dimanche pleurera.

*Ἰδὲς τί ὥραια λουλούδια, μπαμπά! (Σελ. 232, στ. γ'.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΕΥΡΗΜΑ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

[Εργασία κατά παράκλησιν της Κας Μαρίας 'Αλεξανδρίδου διευθυντοῦ τοῦ 'Εσωτερικοῦ 'Αρσενείου καὶ ἐπαγγέλλει τὴν Παιδαγωγίαν, 10 Ἰουνίου 1916, εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Φιλελευθερίας 'Εταιρίας, κατὰ τὴν ἐτησίαν Σχολικὴν 'Εορτήν.]

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

ΑΙ ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΕΣ ΠΟΥ ΤΟ ΠΡΩΤΟΠΑΙΞΑΝ:

ΔΩΡΑ	Στέλλα Στρατήγη
ΦΑΙΔΡΑ	Θάλεια Περγικάρη
ΠΟΠΗ	Καίτη Σκυργιάννη
ΔΙΑΝ	Ελένη Ροῦλου
ΦΩΦΗ	Κάνια Ξενοπούλου
ΜΑΡΙΚΑ	Δουλοῦκα Ξενοπούλου

[Κορίτσια 12 ἕως 15 ἐτῶν, φίλες τῆς Δώρας. Τὸ μικρότερον εἶνε ἡ Μαρίκα, τὸ πτωχότερον ἡ Φαῖδρα, τὸ πλουσιώτερον ἡ Πόπη. Αὕτη κατοικεῖ ἐν ἴδιον οὐσίᾳ μετὰ τὴν Δώρα, ἀλλὰ ἐν ἑνὶ ἑσώτῳ.]

ΕΡΑΣΜΙΑ, οἰκοδιδασκάλισσα, 20 ἐτῶν. Βενετία Τασσοπούλου
ΣΤΑΜΑΤΑ, μικρὴ καμαριέρα Λυδία Λοῖζου

'Η Σκηρὴ σύγχρονη, στὰς 'Αθήνας, ἐν ὁμίᾳ τῆς Δώρας.

[Σαῖον ἐν ὁμίᾳ τῆς Δώρας, πού ἐξορτάζει τὰ γενέθλιά της. 'Επὶ τοῖς συνευρισμένοις. Θύρα ἐν ὁμίᾳ τῆς Δώρας. 'Εν ὁμίᾳ τῆς Δώρας καὶ ἡ φίλη τῆς Δώρας, Φώφη καὶ Μαρίκα, μετὰ κομρὰ φορεματικά, ἀναστρέφονται, ἐτοιμάζονται νὰ παῖξουν. 'Η 'Ερασμιά, δασκάλισσα τῆς Δώρας, τῆς προσέχει, καθισμένη ἐν ὁμίᾳ τῆς Δώρας, μετὰ τὸ ἐργασίον της.]

Δώρα:— Λοιπὸν, κορίτσια, ἀρχίζουμε; Διλή:— Ναί, ναί. 'Ελάτε!

Φώφη:— Μὰ ὅχι. Σταθῆτε ἀκόμη νῆλθουν καὶ ἡ ἄλλες. Τί παιγνίδι μπορεῖ νὰ γίνη μετὰ τῶν ἄλλων;

Δώρα:— Τότε πάμε ἐπὶ τὴν ταράτσα νὰ παῖξουμε λίγο σκινάκι. καὶ ἂν ἐλθουν...

'Ερασμιά, τὴν διακόπτει:— Παρντόν. 'Η μαμμὰ σας εἶπε νὰ μὴ σας ἀφίσω νὰ βγῆτε καθόλου ἐπὶ τὴν ταράτσα. Φυσὶ σήμερον καὶ μπορεῖ νὰ κρυώσετε.

Μαρίκα:— Μὰ βάζουμε καὶ τὰ ἐπανωφόρια μας...

Δώρα:— 'Η μαμμὰ φοβάται, ὅχι μὴν κρυώσουμε, ἀλλὰ μὴ τῆς χαλάσουμε τὰ λουλούδια...

'Ερασμιά:— Καθόλου, δεσποινίς. 'Η μαμμὰ δὲν κάνει καλλίτερον ἀπὸ σὰς, τὰ λουλούδια της. Καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ κόψετε, γιὰτὶ ἐμένα ἀφίσε νὰ σας προσέξω ὅσο νῆλθω, καὶ ἐγὼ ἔχω ὅλη τὴν εὐθύνη.

Δώρα:— Οὐφ! μπορεῖ νὰ ξερετε τὴν εὐθύνην, ἀλλὰ τόσον αὐστηρὸ ὕψος εἶνε περὶ τοῦ νὰ διασκεδάσω μετὰ τῆς φίλης μου, ὅπως θέλω. Κρίμα πού χάριξα γιὰτὶ θὰ ἔφρευγε λίγο ἡ μαμμὰ καὶ θὰ μέναμε μόνες!.. Δὲν ἤξερα, ὅτι ἡ κυρία 'Ερασμιά ἀγριεύει ἐπὶ, ὅταν ἔχει εὐθύνη.

'Ερασμιά, σηκώνεται:— 'Ὅσα θέλετε πῆτε, ἀλλὰ ἐπὶ τὴν ταράτσα δὲν θὰ σὰς ἀφίσω. Πηγαίνω νὰ κλειδώσω καὶ νὰ πάρω τὸ κλειδί. (φύγει).

Δώρα, τρέχει ἀπὸ πίσω της:— Κυρία 'Ερασμιά!.. κυρία 'Ερασμιά!..

Φώφη, ἐμπροσθεν τῆς Δώρας:— Ἀφίσε τη, Δώρα!.. δὲν πειράζει!.. Παίζουμε καὶ ἐδῶ!..

Δώρα, γυρίζει πρὸς τὴν Δώρα:— Μοῦ κάνει μιά φούρα! Αὕτη θὰ μὰς τὰ χαλάσῃ ὅλα σήμερον...

Διλή:— Κ' ἐγὼ δὲν τῶς εἶπα, ὅτι ἡ δασκάλα σου εἶνε τόσο αὐστηρή.

Δώρα:— Μόνον ἂν λείπει ἡ μαμμὰ. Τὴν ἀντικαθιστῶ, βλέπετε.

Μαρίκα:— Εἶνε τοῦ καθήκοντος (μετὰ τὴν Δώρα) μάλιστα!

Φώφη:— Μὰ ἐστὶ πρόβλημα!..

Δώρα:— Εμπρὸς λοιπὸν, καὶ μετὰ τὸ καθήκον μὲς. Σήμερον τὸ καθήκον μας εἶνε νὰ χαλάσουμε τὸν κόσμο. Δὲν εἶν' ἔτσι; Καὶ σὰς προτείνω ν' ἀρχίζουμε μετὰ τὴν Δώρα.

Διλή:— Μὰ ξεφωνητά!..

Δώρα:— Ναί. Θὰ ποῦμε, ὅλες μαζί, ἕνα τραγουδί.

Φώφη:— 'Ὁραϊα!.. Κάθησε λοιπὸν ἐν ὁμίᾳ τῆς Δώρας!

Δώρα:— Μὰ νὰ φάμε πρῶτα κάτι τί, νὰ νοῖσῃ ἡ φωνή μου!

Μαρίκα:— Κι' αὐτὸ χρειάζεται!

Φώφη, ἐπὶ τῆς Μαρίκας:— Διχουδὰ!..

Δώρα, τοὺς βράζει μολομένη:— ἕνα δεσκάκι. 'Ελάτε, παίρνετε!.. μπόλικο!.. μπόλικο!.. Μποκοῦθαίτε!.. Διλή:.. Φώφη:.. Μαρίκα:.. Γρήγορα πρὶν ἐλθῇ ἡ κυρία 'Ερασμιά καὶ φοβηθῇ γιὰ τὸ στομάχι μας!..

(Τὰ κορίτσια τρώει. 'Επειτα ἡ Δώρα κάθεται ἐν ὁμίᾳ τῆς Δώρας καὶ λέγει ἕνα τραγουδί, ἀπὸ τὰ 'Παναθήναια'.)

'Ερασμιά, ἐπιστοφεί ἐν ὁμίᾳ τῆς Δώρας καὶ φωνάζει:— 'Ε, σὰς παρακαλῶ!.. Τ' εἶν' αὐτὰ!.. Δὲν ντρέπεστε!..

[Τὰ κορίτσια σιωποῦν ἐκπληκτικά.]

Δώρα, μετὰ τὴν Δώρα:— Μὰ τί; οὐτε νὰ τραγουδήσουμε δὲν θὰ μὰς ἀφίσετε οἱ;

'Ερασμιά:— Ναί, ὅσο θέλετε. 'Αλλὰ ὅχι τέτοια παληοτάτα!.. Ξερετε πολὺ καλά, ὅτι ἡ μαμμὰ δὲν τὰ ἐπιτρέπει!..

Δώρα:— 'Αλλὰ; τί; Μήπως θέλετε νὰ τραγουδήσουμε Μπετόβεν; 'Η κανένα ὁρατόριο τοῦ Χάιντ;

'Ερασμιά:— Ὁχι βέβαια, ἀφοῦ δὲν τὰ ξερετε. Μπορεῖτε ὅμως νὰ πῆτε ἕνα τραγουδάκι σεμνόν, ἠθικόν καὶ διδακτικόν.

Μαρίκα, ἐξωνικά:— Ἐντάτος!

Δώρα, μετὰ τὴν Δώρα:— Πολὺ καλά!.. Σεμνόν, ἠθικόν καὶ ἐντάτος!.. Ἐμπρὸς, κορίτσια!.. (Παίζει πάλι πιάνο καὶ τραγουδεῖ κομικά:)

Σὲ βλέπω, ὦλαϊα, ὦλαϊα μὴλέα, τοῦ κήπου στολή. Τὰ πλάσινα φύλλα τὰ κόκκινα μὴλα μ' ἀλέσουν πολὺ.

[Τὰ κορίτσια τὴν συνοδεύουν μετὰ γέλια.]

Διλή, τραγουδεῖ κομικά:—

'Ὁ μύλος γυρίζει

'Ὁ μύλος κροεῖ

Πλὴν - πλάν!

'Α, πόσο μᾶρσσει

Καὶ μ' εὐχαριστεῖ.

Βλὴν - βλάν!

[Τὰ κορίτσια τὴν συνοδεύουν μετὰ γέλια.]

'Ερασμιά:— Κοροῦδετε ὅσο θέλετε!

'Αλλὰ δὲν σὰς ἀφίνω νὰ πῆτε!.. [Ενῶ τραγουδοῦν ἀκόμη, ἀκούεται τὸ κουνδοῦν τῆς πόρτας.]

Δώρα, σηκώνεται ἀπὸ τὸ πιάνο μετὰ χαρὰ:

— 'Α! ἡ ἡ Πόπη ἡ ἡ Φαῖδρα!.. 'Αλλὰ μᾶλλον ἡ Φαῖδρα, γιὰτὶ ἡ Πόπη θὰ κατέβαινε ἀπὸ τὴν σκαλίτσα. (Τρέχει πρὸς τὴν πόρτα. Τὰ κορίτσια τὴν ἀκολουθοῦν.) Σταμάτα!.. ἀνοῖξε γρήγορα. Ποῖος εἶνε;

Φαῖδρα, μπαίνει ὡρῶς, χαρούμενη, μετὰ τὸ καπέλλο της καὶ μετὰ τὸ ἐπανωφόρι της:—

'Εγὼ!.. ἐγὼ!..

'Ὅλες, μετὰ χαρὰ:— 'Α, ἡ Φαῖδρα! Καλὸς εἶσαι!..

Φαῖδρα, ἀγκαλιάζει καὶ φιλεῖ τὴν Δώρα:—

Καλημέρα, Δώρα μου! Χρόνια πολλά!..

Νὰ μὰς ξηγήσῃ!..

Δώρα:— Εὐχαριστῶ πολὺ, Φαῖδρα μου.

Μ' ἀρχήσῃς λιγάκι... Τί ἔγινες;

Φαῖδρα, ἐνῶ φιλεῖ καὶ τὰ ἄλλα κορίτσια:—

Καλημέρα, Διλή μου... Καλημέρα, Φώφη μου... Καλημέρα, Μαρίκα μου... Δὲν λείπει, βλέπω, παρὰ ἡ Πόπη. 'Ὁραϊα!.. Ναί, ἀρχήσῃς λιγάκι, γιὰτὶ ὁ μπαμπὰς χρειάζεται νὰ ὑπηρετῇ καὶ δὲν εἶχε μετὰ τὸν νῆλθω. 'Αλλὰ καλλίτερα!.. 'Αν ἐρχοῦν πρὸς νωρίς, δὲν θὰ μοῦ συνέβαινε τὸ μεγάλο αὐτὸ ἐντύχημα ἐν ὁμίᾳ τῆς Δώρας.

Δώρα:— Εὐτύχημα;

Διλή, συγχρόνως:— Στὸ δρόμο;

Φώφη:— Μὰ τί σοῦ συνέβη;

Φαῖδρα, βλέποντας τὴν Δώρα:— 'Ερασμιά:—

'Α, παρντόν! δὲν σὰς εἶδα... Καλημέρα σας, κυρία 'Ερασμιά... πῶς εἶσθε;.. (Τῆς δίδει τὸ χεῖρ της.)

'Ερασμιά:— Εὐχαριστῶ... 'Η μαμμὰ σας εἶνε καλά;

Φαῖδρα:— Πολὺ καλά, εὐχαριστῶ... Σὰς ἠθέλε μάλιστα... Ξερετε...

Δώρα, τὴν διακόπτει:— Μὰ θὰ μὰς πῆς τί ἐντύχημα σοῦ συνέβη; 'Αφίσε τώρα τὴν κυρία 'Ερασμιά... Τὰ λέτε ὑστερα.

Φαῖδρα, ἐν ὁμίᾳ τῆς Δώρας:— Ναί, ναί, ἔχετε δίκην... δὲν σὰς πῶ... εἶνε τόσο ἀπίστευτο!.. καὶ μετὰ τὸν τόσο χαρούμενον!.. Πετῶ, πετῶ ἀπὸ χαρὰ!.. (Φωνάζει.)

Σταμάτα!

Φώφη:— Ναί, αὐτὸ φαίνεται. 'Αλλὰ πές μας, νὰ χαροῦμε καὶ μετὰ!

Φαῖδρα:— Ναί... λοιπὸν ἀκούστε! (Δίνει τὸ ἐπανωφόρι της καὶ τὸ καπέλλο της ἐπὶ τὴν ὑπηρετρίαν, πού μπαίνει μὴ σιγῇ καὶ τὰ παῖρνε ἑξῶς.) Μὰ ὅχι! δὲν θὰ σὰς πῶ!.. Καλλίτερα νὰ τὸ βρῆτε... Γιά, μαντεύετε. Τί νομίζετε, ὅτι μοῦ συνέβη, τὴν ὥρα πού ἐρχοῦν ἐδῶ, καὶ ἀκριβῶς ἐπὶ τὴν δόδα 'Ακαδημίας, ἐκεῖ ἀπέξω ἀπὸ τὴν Ζωοδόχο Πηγὴ; 'Εμπρὸς!.. Σὰς θέλω! (Τὰ κορίτσια τὴν κυττάζουν μετὰ ἀπορία.) Τίποτε;.. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τίποτε;.. (Βάζει τὰ χεῖρα της ἀπὸ πίσω καὶ τῆς κυττάζει.) Λοιπὸν, περιμένω... Καμμία;

Δώρα:— Δὲν ξερω... δὲν μπορῶ νὰ βρῶ τίποτε... 'Εκαμες καμμία συνάντησι;..

Διλή:— Καμμία φίλη, πού εἶχες νὰ τὴν ἴδῃς καιρὸ;..

Φώφη:— 'Η ἡξερὲς πῶς ἦταν ἄρρωστη καὶ τὴν εἶδες ἀξάφνα καλά;

Μαρίκα:— Μὴν ἀπάντησες καμμία πτωχὴ πρόσφυγα, καὶ μπόρεσες νὰ τὴν εὐεργετήσῃς;..

Φαῖδρα, πού νεύει 'ς ὅλες ὅχι:— Τίποτε!..

Τίποτε!.. Δὲν θὰ τὸ βρῆτε ποτέ... 'Α, εἴθε πολὺ μακριά. Δὲν εὐεργετήσα κανένα ἀπεραντίας, εὐεργετήθηκα!

Μαρίκα:— Σοῦ χάρισαν λοιπὸν τίποτε;

Φαῖδρα, ἐπὶ τῆς Μαρίκας:— 'Επληρώσας!

Δώρα:— Πές μας τὸ ἐπιτέλους!.. θὰ μὰς σκάσῃς!

Φαῖδρα:— 'Ε λοιπὸν, νὰ το! (Φέρνει ἐμπεδὸς τὰ χεῖρα της καὶ σηκώνει τὸ δεξιόν της.)

Βρῆκα ἐν ὁμίᾳ τῆς Δώρας τὸν τῶρα τῶρα βραχιόλι μετὰ ρολοῖ! (Σηκώνει λίγο τὸ μανίκι της καὶ τοὺς δείχνει ἕνα χρυσὸ βραχιόλι-ρολόι, θανμασιον.)

Τὰ κορίτσια:— 'Α!.. τί ὡραῖο!.. (Τὸ κυττάζουν ἀπὸ κοντά.) 'Εξοχο!

Διλή:— Εἶνε χρυσὸ;

Φαῖδρα:— Ὁλοχρυσὸ!

Μαρίκα:— Καὶ δουλεύει τὸ ρολοῖ;

Φαῖδρα:— Στὸ λεπτό!

Φώφη:— ἔχει καὶ διαμαντάκια!

Φαῖδρα:— Τρία! καὶ ὀκτὼ μργαριτάρια!..

Δώρα:— Τὸ εἶδα ἐγὼ ἀμέσως, ὅταν ἐβγαλες τὸ ἐπανωφόρι σου. 'Αλλὰ πού νὰ φαντασθῶ ὅτι εἶνε εὐρημα!.. 'Ελεγα πῶς σὸ χάρισε τὴν Πρωτοχρονιά ὁ μπαμπὰς σου.

(Ἐπεται σινέχειν)

[Ἀπὸ ἐνὶ βιβλιαρχίᾳ μετὰ ὡραία ποιήματα, πού ἐντύπωνεν ὁ νέος κ. Πάνος Δ. Ταγκοπούλος, — 'Δροσοσταλίδες' μετὰ πρόλογον τοῦ Κωστῆ Παλαιῶ, — ἀναζητοῦμεν τὸ χαριτωμένο αὐτὸ ἀπόσπασμα τοῦ ποιήματος, πού ἐπιγράφεται 'Γύρισμα ἐν περασμένῳ'. — Σ. τ. Δ.]

ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΙΑΣΤΙΚΗ ΜΕΡΑ

'Ω! ποδίτσα σχολιάτικη, Παιγνιδάκια καὶ ὀρθοί, Σταυραετοί, ὀρθοῦς, τρέξιμο Στῆς χαρὰς τὸ περιβόλι.

'Ω! συντροφίον παιδιαστικόν, Κι' ἂν σὰς ξέχασα τώρα Κι' ἂν γυρῶ σὲ τρικυμία Σὺν κλαροῖ σὲ μιά μπόρα,

Κι' ἂν καράβι ἐν πέλῳ Σὲ μιά πύλη κυκλίῃ Κι' ἂν σιφονὶ ἐν δρόμῳ μου μαῦρο μαῦρο ξακρίζω,

Κι' ἂν κυλῶ σὺλλα κύματα Κι' ἂν πετῶ σ' ἄλλῃ σφαίρᾳ, Πάντα τρέχω τ' ἀπόβραδον Στὴν παιδιαστικὴν μέρα.

Στὰ παιδιαστικὰ χρόνια μου Πού σὺν ὄνειρον πᾶνε, Στὸς σιφονιοῦς πού χαλάσανε καὶ ψηλὰ δὲν πετᾶνε.

Στὰ κρυφτοῦλια πού ἀξέγνοιαστα Πιὰ δὲν παίζω ἐν δρόμῳ, Στὰ παιγνιδία πού γείρανε Στὸ σκληρότατον νόμον.

Στὰ παλιὰ τὰ συντροφία μου, Στὸς παιδιαστικὸν φίλους, Στὸν ἀγρὸν τὰ τρεξίματα, Στὰ χωράφια, σιτοῦς μύλους,

Τριγυρῶ καθ' ἀπόβραδον Κι' ἂς πετῶ σ' ἄλλῃ σφαίρᾳ... 'Ω γλυκὲ τὸ νοστάλγημα Στὴν παιδιαστικὴν μέρα!

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ

'Ὁ Δεκανεὺς:— Διὰ νὰ θάβουν ἕνα στρατιωτικὸν μετὰ συνοδείαν καὶ μουσικὴν, τί πρέπει νὰ εἶνε;

'Ὁ Κουφιοκεφαλῆς:— Πρῶτα - πρῶτα, πῶς θὰ εἶνε;

'Ὁ Δεκανεὺς:— Διὰ νὰ θάβουν ἕνα στρατιωτικὸν μετὰ συνοδείαν καὶ μουσικὴν, τί πρέπει νὰ εἶνε;

'Ὁ Κουφιοκεφαλῆς:— Πρῶτα - πρῶτα, πῶς θὰ εἶνε;

'Ὁ Δεκανεὺς:— Διὰ νὰ θάβουν ἕνα στρατιωτικὸν μετὰ συνοδείαν καὶ μουσικὴν, τί πρέπει νὰ εἶνε;

'Ὁ Κουφιοκεφαλῆς:— Πρῶτα - πρῶτα, πῶς θὰ εἶνε;

'Ὁ Δεκανεὺς:— Διὰ νὰ θάβουν ἕνα στρατιωτικὸν μετὰ συνοδείαν καὶ μουσικὴν, τί πρέπει νὰ εἶνε;

'Ὁ Κουφιοκεφαλῆς:— Πρῶτα - πρῶτα, πῶς θὰ εἶνε;

'Ὁ Δεκανεὺς:— Διὰ νὰ θάβουν ἕνα στρατιωτικὸν μετὰ συνοδείαν καὶ μουσικὴν, τί πρέπει νὰ εἶνε;

'Ὁ Κουφιοκεφαλῆς:— Πρῶτα - πρῶτα, πῶς θὰ εἶνε;

'Ὁ Δεκανεὺς:— Διὰ νὰ θάβουν ἕνα στρατιωτικὸν μετὰ συνοδείαν καὶ μουσικὴν, τί πρέπει νὰ εἶνε;

'Ὁ Κουφιοκεφαλῆς:— Πρῶτα - πρῶτα, πῶς θὰ εἶνε;

'Ὁ Δεκανεὺς:— Διὰ νὰ θάβουν ἕνα στρατιωτικὸν μετὰ συνοδείαν καὶ μουσικὴν, τί πρέπει νὰ εἶνε;

'Ὁ Κουφιοκεφαλῆς:— Πρῶτα - πρῶτα, πῶς θὰ εἶνε;

'Ὁ Δεκανεὺς:— Διὰ νὰ θάβουν ἕνα στρατιωτικὸν μετὰ συνοδείαν καὶ μουσικὴν, τί πρέπει νὰ εἶνε;

'Ὁ Κουφιοκεφαλῆς:— Πρῶτα - πρῶτα, πῶς θὰ εἶνε;

'Ὁ Δεκανεὺς:— Διὰ νὰ θάβουν ἕνα στρατιωτικὸν μετὰ συνοδείαν καὶ μουσικὴν, τί πρέπει νὰ εἶνε;

'Ὁ Κουφιοκεφαλῆς:— Πρῶτα - πρῶτα, πῶς θὰ εἶνε;

'Ὁ Δεκανεὺς:— Διὰ νὰ θάβουν ἕνα στρατιωτικὸν μετὰ συνοδείαν καὶ μουσικὴν, τί πρέπει νὰ εἶνε;

'Ὁ Κουφιοκεφαλῆς:— Πρῶτα - πρῶτα, πῶς θὰ εἶνε;

'Ὁ Δεκανεὺς:— Διὰ νὰ θάβουν ἕνα στρατιωτικὸν μετὰ συνοδείαν καὶ μουσικὴν, τί πρέπει νὰ εἶνε;

'Ὁ Κουφιοκεφαλῆς:— Πρῶτα - πρῶτα, πῶς θὰ εἶνε;

'Ὁ Δεκανεὺς:— Διὰ νὰ θάβουν ἕνα στρατιωτικὸν μετὰ συνοδείαν καὶ μουσικὴν, τί πρέπει νὰ εἶνε;

'Ὁ Κουφιοκεφαλῆς:— Πρῶτα - πρῶτα, πῶς θὰ εἶνε;

'Ὁ Δεκανεὺς:— Διὰ νὰ θάβουν ἕνα στρατιωτικὸν μετὰ συνοδείαν καὶ μουσικὴν, τί πρέπει νὰ εἶνε;

'Ὁ Κουφιοκεφαλῆς:— Πρῶτα - πρῶτα, πῶς θὰ εἶ

Χίον, Δοξαζόμενον Ρήνον, Χάριν Ἐβελίαν, Μελαγχολίαν, Φούλαν, Κάκιαν.— ἡ Τρελλή Ξανθούλα (0) με Ἀδελφὴν τοῦ Ἐλέους, Μελαγχολίαν, Φούλαν, Ἐβελίαν.— ἡ Μεγάλη Ἑλλάς (0) με Ἀνθισμένην Βαμβακιάν, Δοξαζόμενον Ρήνον, Πατρίδα τῶν Ἡρώων, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Ἡρωϊκὴν Σάμον, Ξανθὴν Πεταλούδαν, Φούλαν, Φοῦδον, Ροδοδάφνην, Ρεζεντάν, Ἐβελίαν, Τρικυμίαν, Ἀγοριοβιολέταν, Λορελάι.— ἡ Ἐρως τῆς Ἐλευθερίας (0) με Πόθον τῆς Πατρίδος, Φειδίαν, Ἐρῶτα τῆς Πατρίδος, Παφίαν Ἀφροδίτην, Ἀνθισμένην Βαμβακιάν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Παναχαῖδα (ναί! αἱ Ἀσκήσεις σου συμπεριελήφθησαν) Μικρόν Τρόκεϊ (ἐπιμελιώδη εἰς τὸ ξεσπάθωμά σου εὐχαριστῶ πολὺ) Σκλαβωμένον Ἑλληνα (τὸ ἔστειλα) Λευτεριά σιτούς Σκλάβους (χαίρω πολὺ καὶ περιμένω τῶρα δὲν εἶνε περίστασις, διότι δὲν ὑπάρχει χαρτί) Βοσκοπούλαν τῶν Ἀλπεων (ἔστειλα με πολλὴν μου χαρὰν θὰ ἔκλυαν καὶ τὴν προσωπικὴν σου γνωριμίαν) Κόρη τῶν Κυμάτων (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Γιά τὴν Πατρίδα (ἔστειλα) εὐχομαι Τρελλὴν Ξανθούλαν (τὰ ἔλαβα) εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμά ναί, τὸ θυμοῦμαι τὸ καλὸ κοριτσάκι, ποῦ ἤρχετο κ' ἔπαιρνε τὸ φύλλο) Δάφνης Στέφανον (ναί, ἡ Ἀρπαγὴ τῆς Ναδίας) εἶνε ἀστυνομικόν δηλαδὴ νετεκτικόν, ὁ μικρὸς Τῶνης γίνεται νετεκτικὸν, διὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀρπαγὴν Ναδίας) Ἀστέρτα τῆς Νίκης, (κ' ἐγὼ χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν) Λιμένα τῆς Κύμης (νὰ μοῦ τὸν στείλῃς γραμμένον εἰς χαρτί δικό σου) Τιάροκον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Πόθον τῆς Κύπρου (καλοῦτσικα εἶνε ἂν κληρωθῶν, θὰ δημοσιευθῶν) Σκλαβωμένην Πόλι (σὲ συγχέω) Ἐρῶτα τῆς Ἐλευθερίας (μὴν ἀνησυχεῖς καὶ δὲν λέγω τίποτε) Παφίαν Ἀφροδίτην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) ὅσας ἔχῃς, τὰς στέλλεις δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε διαί) Πηλέα (ἔστειλα) Κασιδιὰ τῶν Παρῶν, Κόρη τῶν Γαλοῦ, Ἀλιέα τῶν Μαγοαριῶν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 13ην Ἰουνίου, ἠζήτησάω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1 ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ. 2,50 ἑκάστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηνητλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἀδετος δρ. 3—Χρυσῶδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50, διὰ τὸ ἔξωτερον. 4.— 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἐλευθερος ταχ. τελών: Ἀδετος δρ. 7—Χρυσῶδ. δρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἀδετος δρ. 8—Χρυσῶδ. δρ. 10.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Ἀύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Αὐγούστου.

366. Δεξιόγραφος

Ἐν φθόγγον μουσικόν
Με μίᾳ μετοχῇ ἐνώσῃς,
Νομοθέτην παλαιόν
Παρεῖθι; θὰ φανερώσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς Ἀκτίνος

367. Μεταγραμματοσμός

Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.
Ἄν μοῦ ἀλλάξῃς τὴν οὐρά,
Δῶρον στὸν Χριστὸν οἱ Μάγοι
Ποῦ ἐπῆραν μίᾳ φορᾷ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τῶν Παρῶν

368. Συλλαβόγραφος

Ἄν σὲ δυὸ φθόγγους μουσικούς;
Προσθέσῃς ἓνα γράμμα,
Πόλις τὰ μάλα ἐλληνικὴ
Προβάλλει ἐν τῷ ἄμῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Πολεμιστοῦ

369. Αἰνίγμα

Ὅπως ἔχω, εἰμὶ λίθος;
Με πολλὴν φεγγοδολήν.
Κόλλησέ μου μίαν νῆσον,
Κόψε μοῦ τὴν κεφαλὴν.
Καὶ θὰ ἰδῇς με ἀπορίαν
Μίαν πόλιν στὴν Σάβαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πατρίδος τῶν Ἡρώων

370. Ψαροκόκκαλον

* * * * *

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ νῆσανται κατὰ σιτῶν: Μάγας φιλέλλην, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, ἀρχαία βασίλισσα, ποτόν, ἀρχαία πόλις, χροῖμα, μέρος τοῦ ὁπλασίου κόλπου, μὴν, ἐπίρρημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φουρῶ τοῦ τῆς Πατρίδος

371. Λογοπαίγνιον

Ποῖος θεὸς λέγει, ὅτι εἶνε σὺν τῇ μήτῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑνετικού Λέοντος

372—376. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος, ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

βέλος, πῖθος, ὄλη, φάρος, πῖλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰω. Πελεκάνου

377. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Εὐρώπης:

1, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. 2, Ὁκεανὸν. 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4, Πόλις τῆς Ἰταλίας. 5, Πόλις τῆς Ρωσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσῆς

378. Φωνηεντόλιπον

* φν - τυ - πνθστ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Πασχαλίας

379. Γρίφος

τί	τί	ἄλλος
Εἶθε	γού	σίτους
τί	τί	Φ
τί	τί	

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ρεζεντᾶς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 16ου φύλλου

188. Θηρίον (ὄρε, ῥον.)—189. Ψυχὴ (ψι, χι.)—190. Ξάνθη—Ξανθή.

161. ΣΗ Κ ΟΥ ΑΝΑΣ

Α Σ ΠΑΣ Ι Α

Υ Α ΛΟΣ

ΣΟΣ

Σ

192. ΑΤΛΑΝ-

ΤΙΚΟΣ (Τόκιον,

Λιζίνος, Νίκαια,

Ἰζόνιον, Κόνιτσα,

Ὄνος, Σίκινος.)

—193. Θάλασσα, ὡκεανός, ποταμός, πέλαγος.
—194. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ (Δείχων, Ἰκανός, Ἀμύλῃς, Πόλεμος, Ἀναθασμένη, Ἀνατολή, Σῶμα, Ἰσως, Σῶνός.)—195. Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα.
—196. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ. (Τὰ ἐν τῇ κόμῃ, ἐν δι. μο.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—134]

Ζήτω ὁ Σύλλογος

«ΝΙΚΗ»

Σπεύσατε νὰ ἐγγραφῇτε μέλη.

Καταστατικὸν ἀποστέλλεται παντὶ τῷ αἰταῦντι. Γράψατε ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν: Ἀπόστολον Ἀδελόπουλον, Ὑψηλάντου 172 Πειραιᾶ.

[15'—135]

Α νταλλάσσω καρποστὰς πανταγόν. Δέχομαι μακροχρόνιους ἀνταλλαγὰς. Διεύθυνσις: Λεύκιον Ε. Ζήνωνα, Limassol (Chypre).

Βουνὸ τῆς Μανωλίας

[15'—136]

Κλεφτοπαίφτε, δὲν μοῦ ἤρρεσε καθόλου τὸ ψυδωνύμῳ σας.— Ἐρως τῆς Πατρίδος.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 8—14 Ἰουνίου

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Κ. Μελάς, Ἐλένη Χρ. Σπηλιόπουλου, Ι. Γ. Χιδιόπουλος, Ν. Μάστορας, Α. Δ. Κούπης, Κ. Δ. Ντούλας, Α. Α. Ἀντωνιάδης, Γ. Δ. Βασιλάκης, Α. Κ. Μαράβης, Α. Κ. Πασαδέου, Γ. Π. Ποταμιάνος, Γ. Π. Κατράνης, Ε. Ζ. Σίμος, Α. Σίλτς. Ἐνας χωρίς ὑπογραφή, Ι. Δ. Καλοῦτσας, Ἰουλίττα Τ. Καρακάλλου, Φο. Α. Σμιθ, Θ. Γιαννουλόπουλος, Ι. Κ. Ἰωαννίδης, Ν. Ζ. Συφάνης, Α. Σ. Πελεκάνος, Γ. Κ. Χατζηλιάς, Αἰμιλία Ορ. Κατσάρη, Χ. Δ. Ἀστράς, Π. Δ. Ρωμανιώλη, Ὁσ. Μπάουμαν, Ερ. Χατρίαν, Αλ. Φρίντεμαν, Γ. Ὀλλσεν, Α. Χόφμαν, Ρ. Βαρτιμύλλης, Ὁτ. Πέττερ, Ἰωάννα Θ. Μάγκα, Π. Α. Φύλλογλου, Ἄντ. Ἀθ. Δεληγιάννης, Ἰω. Μαρκόπουλος.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Α. Ο. Χατζάρας, Α. Καψάλης. ΑΛΗΚΟΝΤΟΥΖΙΟΥ: Ι. Σ. Κωνσταντόπουλος. ΒΟΛΟΥ: Χαρίκλεια Ε. Κάσικα, ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Α. Γ. Μπαγδατόπουλος, Σ. Γ. Μπαγδατόπουλος.

ΙΘΑΚΗΣ: Νίνα Αὐγουστή. ΚΑΛΑΜΩΝ: Τσεράνης, Ν. Δ. Καράμπελας. ΚΑΡΑΙΤΗΣ: Ν. Τσάκας. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἑλλην. Ἀεροπόρος, Σ. Χ. Κασφίτης, Α. Κασφίτης.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Α. Χ. Ἀρσένης, Α. Α. Ζακυνθινός.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Στυλιανὴ Ι. Γιάννουκλα.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Η. Ι. Θεοδοσόπουλος.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Π. Ν. Δαλαρέτος.

ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ: Κυπριακὸς Ἀστήρ.

ΛΙΠΟΥΔΙΣΤΗΣ: Χρ. Π. Κοκίβης, Μ. Π. Πετμετᾶς, Β. Φ. Μπουρνέλης.

ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ: Ἀνδριάντα Σπαγαδόρου.

ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Α. Χ. Ὀλύμπιος, Ε. Κ. Ζαρόκωστας.

ΟΔΗΣΣΟΥ: Ἡρώς τῶν Βαλκανίων.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἀναστασία Δ. Αέγγερη, Ἑλλην. Ὀνεοπόδος, Γ. Γ. Μαρκέτος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ι. Κ. Καρανιδιός, Μ. Σ. Φωκάς, Θ. Παυλίδης, Μ. Παυλίδης, Α. Δ. Καλογιάννης.

Ι. Π. Χαράνης, Ι. Ν. Παυλίδης, Γ. Σ. Τσαρής, Α. Χ. Καραφύλλης, Π. Χ. Κολυβάς.

ΣΑΛΑΜΩΝΗΣ: Ν. Π. Δάβος.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Πρ. Ε. Μανουσίτης, Γ. Ι. Λεώπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Ι. Η. Κουλουμπιότης, Ε. Π. Ἀγγελίδης, Ἑλπίς τῆς Ἑλλάδος, Θέτις Χατζηλιά, ΧΙΟΥ: Ὁλγα Ρουσσάκη, Ἀργυρῶ Ραϊτίτη.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ δυνάτα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς τρεῖς: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Δ. ΚΟΥΠΗΣ ἐν Ἀθήναις, ΣΤΥΛΙΑΝΗ Ι. ΠΑΝΟΥΚΛΑ ἐν Κορίνθῳ καὶ ΕΥΑΓ. Π. ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ ἐν Σύμφῳ οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μὴ ἀπὸ 1 Ἰουλίου.

Τὸ πρῶτιστον καθῆκον τοῦ καλῶν συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.